REVISTA DE COMUNICARE ŞI MARKETING
Anul I, nr. 1, septembrie 2010
I.S.S.N. 2069 - 0304

Cuprins

Tezaurul filosofic al limbii române…… 5
Alexandru SURDU

Poème en prose et discontinuité discursive……13
Virgil BORCAN

Gender identity and critical discourse analysis:
a rhetorical study in taiwanese female collegian athletes…….21
Catherine YI-CHIEN CHEN

Le rôle de la communication médiatique
dans la formation des attitudes sociales……47
Cristina GELAN, Elena PREDESCU

Impactul televiziunii asupra copiilor…….…… 55
Nicoleta CIACU

Elements of strategy, communication
and electoral marketing in the 2009 presidential campaign
- case study: Constanta county……... 73
Andra SECELEANU

TEZAURUL FILOSOFIC AL LIMBII ROMÂNE

Academician Alexandru SURDU
Preşedinte al Secţiei de Filozofie, Teologie, Psihologie
şi Pedagogie a Academiei Române,
Director al Institutului de Filosofie şi Psihologie
„Constantin Rădulescu-Motru" al Academiei Române

Una dintre cele mai importante probleme ale filosofiei tradiţionale şi moderne, cel puţin în variantă indo-europeană, a fost şi a rămas problema limbajului. Logica în special a pornit şi s-a întors mereu la limbaj, trăgând adesea după sine întreaga filosofie, cum a făcut-o spre zilele noastre prin celebra „cotitură lingvistică" (*linguistic turn*), ceea ce i-a obligat pe europenii creştini să-şi reamintească de primul verset din Evanghelia după Ioan: „La început era cuvântul" (*En arche en ho logos*). Şi, având în vedere numeroasele lui traduceri şi interpretări, să fie repusă în discuţie şi întrebarea oarecum firească: În ce limbă vorbeşte Dumnezeu? şi, corolarele acesteia: În ce limbă ar trebui să vorbească filosofii? şi, în ce ne priveşte pe noi: Care sunt valenţele filosofice ale limbii române?

*

S-ar putea spune că prima fază a rezolvării acestor probleme a început în secolul al III-lea î.Hr., când a fost tradus în limba greacă Vechiul Testament, prin celebra Septuaginta. Evenimentul a fost de mare importanţă pentru lumea grecească de atunci, urmaşă a imperiului macedonean, dar şi pentru lumea ebraică. Aceasta din urmă, datorită dispersării (diasporei iudaice), şi-a pierdut limba, care nu mai era vorbită (ebraica) nici măcar în Palestina, fiind înlocuită cu aramaica, iar în diaspora cu limba greacă. Aşa se explică de ce

evangheliştii şi apostolul Pavel citau din Vechiul Testament după Septuaginta.

Tradiţional, se considera că Septuaginta nu era o simplă traducere, căci textul grecesc fusese stabilit în mod identic de către cei 72 de reprezentanţi, câte 6 pentru fiecare trib, care au tradus Vechiul Testament sub inspiraţia Duhului Sfânt. Versiunea ebraică şi-a pierdut din importanţă şi, netradusă în greceşte, n-ar fi avut nicio influenţă. Aceasta şi datorită scrierii consonantice, care nu mai putea fi refăcută (şi, respectiv, înţeleasă). Textul ebraic a fost revizuit abia între secolele 8 şi 10 de către masoreţi (tradiţionaliştii evrei), după ce apăruse deja traducerea latină (Vulgata) în secolul al IV-lea d.Hr., considerată şi ea ca text revelat. Dar ce limbă vorbeşte Dumnezeu: ebraică, greacă sau latină? Sau aramaica, pe care o vorbea Iisus Hristos?

S-a impus însă limba greacă, în care a circulat Septuaginta. Şi s-a impus cu toată încărcătura sa filosofică, majoritatea termenilor testamentari, ca celebrul *logos*, având deja câteva secole de utilizare filosofică. Fără veşmintele sale greceşti, Vechiul Testament ar fi fost uitat, ca şi întreaga civilizaţie ebraică, asiriană, feniciană etc. Or, veşmintele acestea au fost de la început sărbătoreşti.

O a doua fază, şi mai importantă, a constituit-o scrierea Evangheliilor, ca revelaţii ale Duhului Sfânt, în limba greacă, cu excepţia Evangheliei după Matei, scrisă în limba aramaică, dar cunoscută numai în traducere grecească. Încercările – fireşti, de altfel – de „sistematizare" ale Evangheliilor n-au fost acceptate, datorită caracterului lor nerevelator. Fiecare dintre cele patru Evanghelii, deşi se referă la acelaşi eveniment (Vestea cea Bună), are particularităţi revelatorii diferite, pe când „sistematizările" sunt simple compilaţii, adesea rezumative şi nepotrivite lingvistic cu nici una dintre cele patru Evanghelii canonizate.

Cu Noul Testament, Biblia (Cărţile Sfinte sau Sfânta Scriptură) în limba greacă şi în traducerea latină canonizată a devenit Cartea creştinismului, care domină de două milenii cultura occidentală şi filosofia ca atare, terminologia greco-latină, de origine creştin-scolastică, fiind utilizată şi în scrierile ateiste.

*

Există însă şi o istorie a noastră, românească, a problematicii teologico-filosofice a limbajului. Dacă facem abstracţie de scrierile teologice ale daco-romanilor (străromâni) din Dacia Pontică (Scythia

Minor) şi din cetăţile de pe malul drept al Dunării, începând din Pannonia, ca şi din cetăţile daco-romane (geto- şi traco-romane) din Dacia Ripensis, Dacia Mediterranea şi Moesia, deşi erau scrise în latina vulgară, pentru motivul că nu erau încă româneşti sau erau din afara graniţelor de astăzi ale României, atunci nu putem ocoli totuşi, cu toate că se face uneori şi acest lucru, perioada de aproape două secole (1640–1821), numită şi greco-română sau fanariotă, de după înfiinţarea celor două Academii Domneşti – de la Bucureşti şi de la Iaşi –, eveniment cu implicaţii culturale majore pentru întreaga zonă balcanică şi sud-est europeană.

Principatele române au reprezentat în această perioadă, după aprecierea lui Cleobul Tsourkas, ceea ce au fost Florenţa şi Padova pentru cultura întregii Europe în secolele al XIV-lea şi al XV-lea, căci aici şi-au găsit refugiul cei mai importanţi cărturari greci, instruiţi pe vremea aceea la Atena şi în Italia (în coloniile greceşti din marile oraşe), care nu se mai puteau repatria din cauza opresiunii otomane. S-ar putea spune că a fost mai mult decât un refugiu, căci mulţi dintre ei s-au născut şi au murit în ţările româneşti, care erau şi conduse de către grecii fanarioţi.

Din perspectivă filosofică ne interesează faptul că la cele două Academii Domneşti au ajuns discipolii lui Teophil Corydaleu, ultimul comentator grec al filosofiei lui Aristotel. Datorită dublei instruiri, greceşti şi italiene, tradiţionaliste şi scolastice, şi datorită tendinţei de revalorificare a operei lui Aristotel, se poate vorbi despre neoaristotelismul româno-grecesc. Într-adevăr, la Academiile Domneşti se predau – după Aristotel şi după comentariile lui Corydaleu: logica, retorica, metafizica, despre suflet şi despre cer. Dintre acestea, Constantin Noica, ajutat de câţiva intelectuali greci, a descifrat, a editat şi a tradus în franceză comentariile inedite ale lui Corydaleu la logica şi la metafizica lui Aristotel, celelalte comentarii fiind încă necunoscute de către specialişti, ca şi operele urmaşilor lui Corydaleu.

Necunoscute erau să rămână şi lucrările filosofice ale Principelui Dimitrie Cantemir, fost elev al unuia dintre profesorii celor două Academii, şi anume Ieremia Cacavelas. Căci, dacă profesorii erau greci şi italieni, predând filosofia în greacă şi în latină, majoritatea elevilor erau români, munteni şi moldoveni, fii ai marilor boieri şi ai dregătorilor, ca şi ai unora dintre domnitori, cum a fost cazul lui Cantemir, care ne-au lăsat scrieri în greacă şi latină. Ele zac încă nedescifrate, uitate sau pierdute. Descoperirea, în bibliotecile

ruseşti, a manuscriselor filosofice ale lui Cantemir (*Micul compendiu de logică* şi *Metafizica*), scrise în limba latină, cu multe texte şi sintagme traduse din greacă, sub îndrumarea profesorului amintit, au dovedit şi posibilitatea utilizării ulterioare a limbii române pentru redarea terminologiei filosofice greceşti. Cantemir promitea traducerea în româneşte a „întregii învăţături a logicii". N-a făcut-o sau nu s-au mai găsit manuscrisele, dar a reuşit totuşi traducerea genurilor de categorii într-un mod „încântător", cum zicea Constantin Noica. Genurile de categorii, la Aristotel, erau exprimate sub formă de întrebări substantivate. Întrebarea: *ti esti*? (ce este?) devenea *to ti esti* (ce este-le), tradusă în latină prin *essentia*. Cantemir îi zicea *estime*, în loc de neologismul „esenţă", iar „cât este-le", devenit „cantitate", era redat prin *câtinţă*. Dar cea mai „încântătoare" traducere era pentru „felul de a fi", devenit „calitate", căreia Cantemir îi zicea *feldeinţă*.

Termenii nu s-au păstrat, din cauza condiţiilor istorice nefavorabile, dar au dovedit valenţele filosofice ale limbii române faţă de limba greacă. De asemenea, nu trebuie să uităm că ne găseam la sfârşitul secolului al XVII-lea când, datorită aceloraşi cărturari greco-români şi fanarioţilor care îi conduceau, se face şi prima traducere din greceşte a Bibliei (1688), cunoscută sub numele de Biblia lui Şerban Cantacuzino, prin care a fost pusă din nou la încercare limba română.

Desfiinţarea Academiilor Domneşti (1821) n-a însemnat, cel puţin pe plan filosofic, pierderea tradiţiei neoaristotelice. Ea se face vădită şi în *Logica* lui Titu Maiorescu, al cărui prim curs (1863), urmându-l pe Simion Bărnuţiu, la proaspăta universitate din Iaşi, izvorâtă din vechea Academie Domnească, abundă în texte aristotelice redate în greceşte şi însoţite de traduceri româneşti, de data aceasta cu influenţe terminologice germano-franceze.

Este şi perioada în care traduce Mihai Eminescu „Estetica transcendentală" din *Critica raţiunii pure* a lui Kant, traducere care a stârnit de asemenea admiraţia lui Constantin Noica pentru valenţele filosofice ale limbii române, puse la încercare, de data aceasta, de către „omul deplin al culturii noastre".

Începe o perioadă frumoasă, chiar glorioasă, pentru istoria şi pentru cultura românească. Din perspectivă instructiv-educativă, ea poate fi caracterizată prin sintagma „litere şi filosofie", care a fost titulatura celor mai elevate facultăţi ale Universităţilor noastre până la reforma de tristă amintire a învăţământului din 1948. La facultăţile acestea se învăţau intensiv limbile clasice (greaca şi latina) şi moderne (germana şi franceza), şi, în mod corespunzător, filosofiile: greacă şi

latină, germană şi franceză. Acum se fac traduceri din toţi scriitorii clasici şi moderni, în mod special din operele filosofilor. Apar însă şi numeroase studii şi cercetări originale de filosofie românească, publicate în revistele noastre de specialitate, precum şi primele sisteme filosofice de amploare, ceea ce a însemnat înscrierea României pe făgaşul culturii occidentale, iar a limbii române printre limbile de circulaţie filosofică.

Dar punctul culminant al acestei istorii, al legăturii dintre filosofie şi limbaj, mai concret, al legăturii dintre filosofia românească şi limba română, se numeşte pe scurt „rostirea filosofică românească". Ea nu se mai mărgineşte la problema posibilităţii de exprimare a filosofiei în limba română, rezolvată cu succes în etapa anterioară, ci şi la posibilitatea de a exprima în româneşte şi *altceva* decât s-a spus în celelalte filosofii, mai bine decât au făcut-o alţii şi chiar imposibil de a o face în alte limbi. Şi, în fine, posibilitatea elaborării de sisteme filosofice nu numai româneşti şi în limba română, ci de sisteme filosofice româneşti ale limbii române.

Cel care a conştientizat această tendinţă – nu numai a filosofiei, ci şi a culturii româneşti, în genere, de a-şi concentra atenţia asupra valenţelor creativ-speculative ale limbii române – a fost filosoful Mircea Vulcănescu în lucrarea *Dimensiunea românească a existenţei*, urmat de Constantin Noica.

Mircea Vulcănescu a murit în închisoarea de la Aiud şi n-a reuşit să-şi desăvârşească opera, dar a găsit o mulţime de termeni româneşti remarcabili, care ar fi putut să facă o carieră filosofică de excepţie. Este de ajuns să-l amintim aici pe nedeterminatul „ceva", care îl conţine pe *ce* (ca în franceză, *quel*, şi în germană, *was*, corespunzătoare grecescului *ti* şi latinescului *quid*). Dar „ceva", spre deosebire de *etwas*-ul german, prin *va*- sugerează un viitor voliţional. Or, grecii formau cu *ti* esenţa prezentului (*to ti esti*, „ce este"-le, căruia îi zicea Cantemir „estime"), dar şi esenţa trecutului, cviditatea (de la *quid erat esse*, care îl traduce pe *to ti en einai*, „ce era să fie"-le). Amintim aici că „ceva"-ul unguresc, *valamit*, compus din *vala* şi *mit* = ce, conţine o formă de trecut (*vala*), corespunzătoare cvidităţii. Numai românescul „ceva", după cunoştinţa noastră, sugerează viitorul, respectiv „ceva fi"-ul, şi ar putea să constituie categoria fundamentală a viitorologiei.

Constantin Noica îl continuă pe Mircea Vulcănescu, dar acordă prioritate termenului „rostire" şi particulei „întru", apelând la vechile traduceri româneşti ale Bibliei şi, în mod special, la primul

verset din Evanghelia după Ioan: *En arche en ho logos*, tradus în zilele noastre prin „La început a fost cuvântul”. Vechii traducători ai Bibliei din greacă în română erau vorbitori de greacă şi de română veche şi, totodată, adepţi ai dreptei credinţe creştine, ai ortodoxiei, şi, ca atare, nu traduceau numai cuvintele greceşti ale textului, ci, mai ales, semnificaţia lor creştină, teologico-filosofică. Ei nu spuneau „la început”, ci „întru început”, căci „la” poate sugera că după început s-ar fi schimbat situaţia; şi, în loc de „a fost”, din acelaşi motiv, ziceau „era”, pentru menţinerea continuităţii, căci ceea ce a fost sugerează că nu mai este. Şi nu ziceau de regulă „cuvânt” sau „vorbă”, ci „rostire”, care, prin „rost-”, înseamnă şi ordine, şi temei, ceea ce spune şi grecescul *logos*. Constantin Noica a dovedit că termenul „rostire” este singurul cuvânt din toate limbile, vechi sau moderne, prin care poate fi echivalat grecescul *logos*. Dar şi pentru grecescul *arche*, tradus azi prin „început”, avem un cuvânt mai potrivit: *obârşie*, care înseamnă, exact ca în Evanghelia după Ioan, şi început, şi sfârşit (Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul). În felul acesta, ajungem la formularea românească: „Întru obârşie era Rostirea”, care este cea mai bună redare a contextului biblic.

*

După ce a făcut Dumnezeu lumea şi i-a făcut pe oameni, toţi, ni se spune în Vechiul Testament, vorbeau aceeaşi limbă. Dar ambiţioşi şi necugetaţi fiind, s-au hotărât să înalţe un turn înalt prin care să poată urca până la Împărăţia Cerească. Bunul Dumnezeu s-a supărat, dar nu le-a dărâmat turnul, care se vede până în zilele noastre, ci le-a încurcat limbile, ca să nu se mai înţeleagă unii cu alţii. Oamenii au abandonat construcţia şi s-au împrăştiat prin întreaga lume, iar nemaiînţelegându-se, s-au tot războit până în zilele noastre.

După ce l-a trimis pe Fiul Său printre oameni, pentru a-i mântui de păcate, şi aceştia l-au răstignit, Dumnezeu a încercat totuşi, prin aleşii săi, să le facă vestită calea mântuirii. Şi, în ziua Cincizecimii, a pogorât deasupra acestora puterea Duhului Sfânt sub forma unor limbi de foc, astfel încât fiecare apostol să poată fi înţeles de către oricine în limba lui. Dar aceasta nu înseamnă totuşi că oricine, în orice limbă, a înţeles la fel de bine cuvintele lui Dumnezeu şi ale Mântuitorului.

Dacă nu putem răspunde la întrebarea: În ce limbă vorbeşte Dumnezeu?, putem fi siguri totuşi că cel puţin la începutul Prologului

din Evanghelia după Ioan, prin traducerea: „Întru obârşie era Rostirea”, Dumnezeu vorbeşte cel mai bine în limba română!

Dar aceasta înseamnă că limba română dispune de un tezaur, numit uneori „tezaurul filosofic al limbii române”, de o comoară ascunsă, pe care au cunoscut-o doar marii noştri cărturari, care au scos din adâncurile sale cuvintele cele mai potrivite pentru învăţătura creştinească, pentru poemele de talia Luceafărului eminescian, pentru scrierile filosofice de genul Spaţiului mioritic, sau pentru Sistemul rostirii filosofice româneşti.

Valorificarea literară, filosofică şi teologică a tezaurului nostru ar putea să însemne calificarea noastră pe un loc onorabil, dacă nu în economia europeană, cel puţin în cultura europeană şi chiar în cea universală.

*

Se zice că un grup de turişti occidentali vizitând ţările Orientului au ajuns într-un oraş al ghicitorilor. Aici se găseau tot felul de specialişti care făceau preziceri despre viitor, dar ghiceau şi trecutul, şi chiar prezentul. După evenimentele din 1989 din România, am început să pricepem şi noi că sunt necesari şi ghicitorii – pentru prezentul care ne rămâne adesea necunoscut. Dar turiştii aceia erau interesaţi numai de viitor. Unul dintre ei însă, care nici nu credea în ghicitori, văzând că nimeni nu solicita cunoaşterea trecutului, s-a gândit să-l ajute totuşi cu câţiva dolari pe unul care tot stătea degeaba, cerându-i date despre moartea unuia dintre bunici. Ghicitorul a început să-i spună de una, de alta, până când turistul, plictisit, era să plece. Şi, totuşi, a zis ghicitorul, înainte de a muri, bătrânul a îngropat comoara. – Ce comoară?, a întrebat turistul. – Diamantele despre care vă vorbeam. Le-a îngropat la rădăcina nucului din curte. Şi, cum în curtea casei sale era un nuc, turistul a fugit la primul aeroport să apuce avionul către casă.

Toate bune şi frumoase, dar, tot fiind în oraşul ghicitorilor, turistul ar fi trebuit să întrebe câte ceva şi despre viitor, şi ar fi aflat că avionul pe care urma să-l ia va cădea în ocean. Morala este că, uneori, cunoaşterea trecutului este mai folositoare decât a prezentului şi a viitorului, dar trebuie să găseşti momentul potrivit pentru a putea profita.

Povestea aceasta este semnificativă şi pentru contextul discuţiei de faţă. Strămoşii noştri, fiind săraci şi năpăstuiţi de soartă,

ne-au lăsat totuşi o comoară – tezaurul filosofic al limbii româneşti. O comoară pe care nu ne-o mai poate fura nimeni, căci este ascunsă în gândurile şi în simţămintele noastre, în tainiţele, necunoscute pentru alţii, ale Sufletului nostru.

Având în vederea situaţia lumii de astăzi, considerăm că acum, înainte de a fi alungaţi din istorie, este momentul potrivit să scoatem din uitare tezaurul filosofic al limbii române, să-l povestim şi să-l scriem în cărţile noastre ca să rămână pentru totdeauna ca învăţătură. Şi să o facem aşa cum ştim noi mai bine, pre limba noastră şi cu mintea românului cea de pe urmă.

Acum, cât drumurile lumii, cum zicea poetul, mai au pe margini bucurii, căci mâine în zadar vom bate la porţi de suflete pustii.

U.A.S.
Revista de Comunicare şi Marketing, anul I, numărul 1, septembrie 2010
I.S.S.N. 2069-0304
Pag. 13-20

POÈME EN PROSE ET DISCONTINUITÉ DISCURSIVE

Lect. univ. dr.
Virgil BORCAN

Universitatea *Transilvania*
din Braşov,

Facultatea de Litere,
Catedra de
Limbi şi literaturi străine

Résumé:
Surgi au tout premier début du Romantisme comme expression d'un malaise existentiel autant qu'esthétique, le poème en prose témoigne, de par son existence – même, d'une discontinuité foncière, tant en synchronie qu'en diachronie. Hybride, doublement postulé si l'on emprunte l'expression de Baudelaire (car il est „prose" et „poème" à la fois), il marque dans un espace de cent ans les sommets inégaux d'une évolution également discontinue. Ambigu, plurivalent, „polyisotope" (cf. Groupe μ), il rompt avec la tradition mimétique de la poésie pour se convertir dans une „totalité en fonction", obéissant aux lois de polysémie, brièveté et gratuité mises en relief par S. Bernard. Quant à sa „voracité" discursive, le fait d'emprunter plusieurs modes d'énonciation et modalités d'écriture fait de lui un objet de prédilection de la poétique; bien que, il faut l'avouer, le dernier mot à son sujet reste encore à être dit. Par un collectif avisé, bien sûr, plutôt que par un simple chercheur.

Mots-clé:
élocution, séquence, discontinuité, métaboles, polyisotopie

U.A.S.
Revista de Comunicare şi Marketing, anul I, numărul 1, septembrie 2010
I.S.S.N. 2069-0304
Pag. 21-46

GENDER IDENTITY AND CRITICAL DISCOURSE ANALYSIS: A RHETORICAL STUDY IN TAIWANESE FEMALE COLLEGIAN ATHLETES

Catherine YI-CHIEN CHEN

Ph. D. Candidate,
Graduate
Institute of Communications,
Shih-Hsin University,
Taipei, Taiwan.

Abstract
This study aims to explore the Taiwanese female collegian athletes' gender discourse in the description of their gender identities. Sport, the field stresses strong physical characteristics traditionally belong to men, has been long considered the powerful sites in cultural context of masculine hegemony. Female athletes are required to build physical masculine characteristics in order to compete. How prominent masculine appearances reflect on the (re)interpretation of their gender identities off courts may be problematically presented through gendered discourse. Semi constructed in-depth interviews from 45 minutes to an hour, application of critical discourse analysis (CDA) were conducted with 25 Taiwanese female collegian athletes. Masculine descriptors such as 'manly', and androgynous descriptor such as 'middle-sexed' ('Zhong(middle)-xin-hua (sexed)'—the peculiar linguistic adjective that still has slight difference from androgynous) were manifested in these female athletes' discourse. Preliminary findings indicated that the interviewees identified their homosexuality when 'middle-sexed' was applied. Also, these 'middle-sexed' female athletes experienced difficulties in confronting their sexualities in family communication. The implication of using 'middle-sexed' to describe one's gender identity can be treated as refusal of gender binary and paradox. The force in family value of collectivism coerces the athletes' construction of their gender identities.

Keywords: *female athletes, gender identity, androgyny, critical discourse analysis*.

U.A.S.
Revista de Comunicare şi Marketing, anul I, numărul 1, septembrie 2010
I.S.S.N. 2069-0304
Pag. 47-54

LE RÔLE DE LA COMMUNICATION MÉDIATIQUE DANS LA FORMATION DES ATTITUDES SOCIALES

Lect.univ.dr. Cristina GELAN
Lect.univ.dr. Elena PREDESCU

Universitatea „Andrei Şaguna”, Constanţa

Facultatea de Ştiinţele Comunicării şi Ştiinţe Politice

Abstract
Media improves the general and tehnical culture horizon it brings its contribution to artistic instruction, shoping the most different scientific-technical, professsional, artistic, ethical, legal, political, religious opinions, attitudes, beliefs and feelings. Yet, at the same time, some advertisements, obscene publications, movies for adults, TV programs violence can have extremely serious consequences especially in children and teenagers' consciousness and behaviour, the most vulnerable social group, shaping thinking and behavioural patterns, adapted to constraint and prejudice free ethics, that will further on determine the shaping of certain social attitudes.

Key words:
social attitude, „good citizen”, social marketing, prejudices.

U.A.S.
Revista de Comunicare şi Marketing, anul I, numărul 1, septembrie 2010
I.S.S.N. 2069-0304
Pag. 55-72

IMPACTUL TELEVIZIUNII ASUPRA COPIILOR

Asist. univ. Nicoleta CIACU

Universitatea
„Constantin Brâncoveanu”, Piteşti

Facultatea de Ştiinţe Administrative
şi ale Comunicării, Brăila

Abstract
The television saw a significant rise in the last two decades in the Romanian society. Nowadays, the television is no longer simply a means of communication, but a family member, an indispensable presence. Is therefore necessary studying the influence that television has on psychological, cognitive and behavioral development of the most vulnerable of viewers: the children. Since the beginning of the life, the television plays a fundamental role in the genesis of the concepts, development of the ideas, in structuring of the perception and thinking. The central objective of this research was to determine the children's preferences for certain television programs and to determine the degree to which they influence children's behavior. So, I identified the children' favorite television programs and characters and I studied how television broadcasts occur as an socialized agent in their behavior.

Key words:
symbolical violence, behaviour, cartoons, media consumerism.

U.A.S.
Revista de Comunicare şi Marketing, anul I, numărul 1, septembrie 2010
I.S.S.N. 2069-0304
Pag. 73-92

ELEMENTS OF STRATEGY, COMMUNICATION AND ELECTORAL MARKETING IN THE 2009 PRESIDENTIAL CAMPAIGN - CASE STUDY: CONSTANTA COUNTY

Conf.univ.dr. Andra SECELEANU

Universitatea „Andrei Şaguna”, Constanţa

Facultatea de Ştiinţele Comunicării şi Ştiinţe Politice

Abstract:
The purpose of this investigational debate is analyzing the different way of acting of the political actors nationally and locally within the electoral campaign for the presidential elections from 2009, in Constanta. The results shows that in Constanta there was a fracture between local and national elements of the political campaign, lacking common elements and was predominantly a negative one and mostly consisted of street messages and posters The candidateship of a weak leader imposed to a strong party organization the attempt to find some substitution stratagems, using other image vectors, adopting a “closed” type strategy.

Key words:
marketing strategies,
2009 presidential elections,
communication and electoral marketing